

Editorial September Issue vol. 2 | 2020

Archetype team - 01/01/1970

Συχνά δημοσιεύονται κείμενα για την αρχιτεκτονική στον έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο, τα οποία θίγουν σημαντικές συνιστώσες της επιστήμης και της τέχνης μας, και πολλά εξ αυτών παρουσιάζουν εξαιρετικό ενδιαφέρον. Αποτελούν όμως μεμονωμένες καταθέσεις προσωπικών απόψεων, παραμένουν σκέψεις αποκλειστικά των συγγραφέων τους, δίχως διασταυρώσεις με άλλες απόψεις, δίχως ενδεχομένως αντιπαραθέσεις, δίχως εντέλει γόνιμη συνέχεια. Ο Μπίρης σωστά διαπιστώνει και αναδεικνύει αυτό το φαινόμενο, επισημαίνοντας την αδήριτη ανάγκη του ανοικτού, ελεύθερου δημόσιου διαλόγου για την αρχιτεκτονική, που έχουμε τόσο ανάγκη στις μέρες μας.

Η έλλειψη διαλόγου είναι, νομίζω, ένα πρόβλημα που ξεπερνάει την αρχιτεκτονική και χαρακτηρίζει ευρύτερα την ελληνική διανόηση. Δεν έχουμε συνηθίσει να συζητάμε, δεν προσπαθούμε να βρούμε έναν κοινό τόπο, ώστε -συλλογικά και όχι ατομικά- να συν-διαμορφώνουμε τις σκέψεις και τις προτάσεις μας. Η πνευματική καλλιέργεια σε μια χώρα χτίζεται με κόπο και καιρό και κυρίως θέλει πολλούς (μικρούς και μεγάλους) στη δούλεψή της. Ένα πρόβλημα που είχε εντοπίσει ήδη πριν από χρόνια ο Γιώργος Σεφέρης, όταν έγραφε: «...δεν έχουμε διάλογο. Είμαστε η χώρα των παράλληλων μονολόγων», και κάπου αλλού σημείωνε στοχαστικά: «Πόσο μας λείπει μια σχολή της σκέψης στην Ελλάδα. Λέμε ό,τι μας περάσει από το νου αβασάνιστα, χωρίς έλεγχο (...), δεν υπάρχει μήτε αντίλογος, μήτε διάλογος».